

O MARNIVÉM VAJÍČKU

Blížily se Velikonoce. Slepičky se činily. Na hnízdě v kurníku se kupila hromádka vajíček. Všechna trpělivě čekala, až budou odnesena v ošatce do kuchyně, jen jedno se nespokojeně vrtělo a převalovalo:

„Taková nudná společnost, jedno vajíčko jako druhé! Tady já nebudu! Já jsem bylo sneseno pro něco lepšího než se tu krčit mezi samými bílými vejci. Já si jdu pořídit hezčí kabátek, a to hned! To ještě uvidíte, jaký ze mě bude krasavec!“

„Nebud' tak netrpělivé! Dočkáš se. Jsou Velikonoce, všechna dostaneme krásné kabátky,“ moudře mu radilo nejstarší vejce.

„To tak! Abych bylo zase stejné jako vy, ostatní! Ba ne, já chci být ze všech nejkrásnější! A kdybych mělo smůlu, skončilo bych v mazanci, to by mi tak ještě scházelo,“ zavrtělo se a vykutálelo se z hnízda. Koulelo se dál, ven z kurníku a pak po žebříčku do trávy.

„Trávo, kde bych sehnalo takový zelený kabátek, jako máš ty?“ ptalo se a nadšeně se rozhlíželo.

„To je snadná pomoc,“ odpověděla tráva, „moji skřítkci travníci ti ji trochu odlijí.“

Vajíčko poděkovalo, nastavilo travníkům skořápku a čáry máry! Bylo celé zelené. Radostně se převalovalo na trávníku z místa na místo a nemohlo se nabažít své nové barvy. Najednou jeho pozornost upoutala zvláštní věc. Místo, kde ze zelené trávy vykukovaly drobné fialové kytičky.

„My jsme fialky a rády ti trochu své barvičky darujeme,“ nabídly vejci. Jeho žádostivý pohled jim neomylně naznačil, po čem touží. Vajíčko poděkovalo a proběhlo se mezi nimi. Několik se mu jich obtisklo na kabátek. Vtom si vajíčko všimne pampelišek.

„Jej, to je nádhera. Tu žlut' bych taky chtělo mít na kabátku. Pampelišky, kam na ni chodíte?“ volalo a závist mu koukala z očí.

„Nám ji dává maminka rostlinka, ale my se s tebou rády podělíme,“ srdečně volaly pampelišky a začaly na vajíčko foukat jemný žlutý poprašek.

Teď teprve si vajíčko připadalo dokonalé. Ale jen do chvíle, než si ho vybrala k odpočinku beruška. Její červené krovky ho okamžitě zaujaly.

„Ty jsi mi ale pyšné vajíčko, kdo to kdy viděl,“ durdila se.

„Ale když myslíš, že ti moje barva chybí ke štěstí, ukápnu ti trochu z krovek,“ pokřčila křídélky. Prošla se křížem krážem vajíčku po skořápce a zanechávala za sebou řádky drobných červených puntíků.

Vajíčko se cítilo skvěle. „Žádné jiné není tak nádherné jako já. Mám na sobě tolik krásných barviček, už chybí jen modrá.“ Vejce se natáhlo do trávy a pyšně zavolalo nahoru:

„Obloho, hned mi sem pošli trochu své barvy! Přece vidíš, že ji potřebuji, abych bylo nejúžasnější ze všech vajíček na světě!“ Obloha se zasmušila nad tou nevychovaností, proměnila trochu modře v dešťové kapky a pokropila ho.

„To je ono, tak se mi to líbí,“ zabrumlalo vejce v polospánku. Honba za krásou ho unavila. Za chvíli spokojeně usnulo na podušce z jetele. Netušilo, že mu déšť spláchl všechnu nasbíranou krásu do nepěkných skvrn.

„Podívejme se, nějaký koledník tady ztratil velikonoční vajíčko. Ale jaké je ošklivé! Samá šmouha.“

Vajíčko se s úlekem probudilo, když ho nějaká ruka zvedala a pokládala do ošatky mezi jiná vajíčka. Ach, jak ta byla krásná! Každé mělo jinou barvu a na skořápce namalované kvítí, vlnovky či ornamenty.

„Co to máš na sobě, kamaráde? Vypadáš jako strašák!“ prohlíželo si ho sousední vajíčko a ostatní se zvědavě přidávala.

Bylo pozdě rozumovat nad svou nerozvážností. Maminčina ruka sáhla po ušmudlaném vajíčku a položila ho k mouce, cukru a droždí, připraveným do těsta. Vajíčko se smutně dívalo za kamarády. Nedá se nic dělat! Stráví Velikonoce jako součást mazance. O místo na ošatce mezi malovanými kamarády ho připravila jeho vlastní marnivost.